

Alamaisuus ja rakkaus

Ef. 5:22-33

22. **Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle,**

23. **sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja.**

24. **Niin kuin seurakunta on Kristukselle alainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia.**

25. **Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta,**

26. **että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta,**

27. **ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta seläistä, pyhän ja nuhteettoman.**

28. **Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoaan niin kuin omaa ruumiitaan. Joka rakastaa vaimoaan, rakastaa itseään.**

29. **Eihän kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa,**

30. **sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä.**

31. **Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.**

32. **Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa.**

33. **Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoaan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestä.**

Kristus ja seurakunta

Mitä on alamaisuus, miten se eroaa alistettuna olemisesta? Mitä tarkoittaa, että Kristus on seurakunnan pää ja se, että mies on vaimon pää? Mitä on kunnioittaminen ja mitä aito rakkaus? Miten rakkaus ilmenee käytännössä? Mikä on avioliiton olemus? Entä Kristuksen salaisuus? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee jaksosamme.

Ymmärtääksemme ne oikein meidän on nähtävä ne kirjeen kokonaisuuden valossa. Paavalihan käsittelee erityisesti seurakunnan olemusta kirjeessä ja sitä, miten se ilmenee. Aivan edellä hän kehottaa uskovia täyttymään Pyhällä Hengellä ja kuvaa sen ilmenevän seurakunnan kiittäessä yhdessä Herraa ja sen jäsenten osoittaessa alamaisuutta toinen toiselleen Kristuksen pelossa. Nyt hän korostaa sitä, että tämä Pyhän Hengen täyttämien uskovien keskinäinen alamaisuus korostuu erityisesti avioliitossa.

Joskus kuulee sanottavan, että Paavali käyttää tässä avioliittoa kuvaamaan seurakunnan ja Kristuksen välistä yhteyttä. Tietenkin tekstin voi niinkin lukea, mutta itse näen asian päin vastoin. Hän marssittaa eteemme Kristuksen ja seurakunnan yhteyden ja sen, mitä Kristus tekee ja on tehnyt seurakuntansa hyväksi, jotta uskovat toimisivat avioliitossa se mallin mukaisesti ja että Kristuksen ja seurakunnan suhteessa ilmenevä alamaisuus ja rakkaus voisi toteutua myös uskovien avioliitoissa.

Vaimojen alamaisuus

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle,...(22)

Tänä feminismiin läpitunkevana aikana Paavalin ohje vaimoille on lähes punainen vaate monille uskovillekin. Se ymmärretään jonkinlaisen patriarkaalisuuden vääristyneenä lupana alistaa naisia myös ja erityisesti avioliitossa. Sana alamaisuus ymmärretään siksi hyvin usein suostumisena miestä alempiarvoisemmaksi

ja siihen, että mies saa polkea naisen tahdon jalkojensa alle. Naisen tulisi tukahduttaa kaikki tunteensa ja suostua kaikkeen, mitä mies sanoo ja käskee. Ikävä kyllä monessa avioliitossa miehet todellakin toimivat tämän väärän ajattelun mukaisesti ja jopa uskovat miehetkin saattavat perustella synnillistä käytöstään vedoten Paavaliin sanoihin, jotka ovat kuitenkin ymmärtäneet väärin.

Samat arvoiset mutta erilaiset

Vaimon alamaisuutta miehelle Paavali käsittelee Pyhän Hengen täyttämän ihmisen alamaisuutena itselle Herralle. Kysymys ei ole siitä, että nainen olisi vähempiarvoinen kuin mies. Molemmat ovat Jumalan luomia ja Jeesuksen verellä lunastamia täysin yhtä arvokkaita. Alamaisuus ei tarkoita myöskään sitä, että nainen olisi jotenkin vähemmän lahjakas kuin mies. Usein naiset saattavat olla ylivertaisen lahjakkaampia kuin miehensä. Hyvä esimerkki Raamatussa on Akylaan ja Priscillan välinen suhde. Priscilla oli ilmeisellä tavalla monipuolinen ja miestänsä selvästi lahjakkaampi, mutta oli silti alamainen miehelleen.

Alamaisuus ei ole alistettuna olemista vaan rakkaudesta nousevaa halua korottaa toista ja kunnioittaa toista puolisonaan. Siinä on kysymys järjestyksestä. Jeesus Kristus on alamainen Isä Jumalalle. Pyhä Henki on alamainen Jeesukselle. Silti sekä Poika Jeesus että Pyhä Henki ovat yhtä ja samaa jumaluutta Isän kanssa. Mitään arvoeroa ei ole. Jeesus alistaa kaikessa oman tahtonsa Isän tahdon alle, mutta se ei tee Hänestä yhtään vähemmän Jumalaa kuin Isäkään.

Alamaisuus käytännössä

Mitä tämä vaimon alamaisuus miehelle voisi sitten olla käytännössä? Avioliitto ja perhe ei voi toimia ns. demokraattisesti enemmistö päätösten mukaan. Niin kauan kuin mies ja vaimo ovat asioista samaa mieltä, perheessä päätösten tekeminen on helppoa. Samoin, kun mies ja vaimo ovat sopineet tietyt alueet, joilla kumpikin saa toimia vapaasti halunsa mukaan kuitenkin toisiltaan sitä salaamatta, asiat yleensä toimivat hyvin.

Alamaisuutta kysytäänkin ennen kaikkea silloin kuin tehdään ratkaisuja, joissa puolisoit ovat eri mieltä. Äänestystulos on 1 vastaan 1 eikä demokratia toimi. Silloin vaimon alamaisuus merkitsee sitä, että hänen tulee selittää miehelleen juurta jaksan se, miksi asia hänen mielestään ei ole hyvä ja mikä häntä asiassa erityisesti huolestuttaa. Kun mies on puolestaan kertonut yksityiskohtaisesti, miksi hän haluaa tehdä aisan toisin, hänen tulee tehdä ratkaisu. Samalla miehen tulee myös ottaa koko vastuu päätöksen seurauksista. Sen jälkeen vaimon tulee noudattaa tehtyä päätöstä ja tukea miestänsä asiassa, vaikka häntä saattaisikin pelottaa, mihin tilanne johtaa. Vaimon alamaisuus ja sitä seurannut lojaalisuus voi tuottaa suuren siunauksen silloinkin, kun mies tekee väärän ratkaisun. Siitä haluan jakaa esimerkin Japanista:

Tooru Miyazakin todistus

Tooru Miyazakin vaimo oli kristitty, mutta hän itse ei. Parikymmentä vuotta Jumala oli vetänyt tätä lahjakasta miestä puoleensa. Vaimo oli jakanut hänelle evankeliumia, hänen syöpään sairastunut ja sitten kuollut pikkusisarensa Sayo Daikichin uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Hän oli työskennellyt jo pitkään maansiirtoyhtiön työnjohtotehtävissä ja saavuttanut hyvän aseman ja turvatun taloudellisen tilan. Mutta eräs hänen nuoruuden ystävänsä, joka työskenteli samalla alalla, pyysi häntä aloittamaan kanssaan oman yrityksen, joka kilpailisi heidän entisten työnantajiansa kanssa. Toorun vaimo huolestui asiasta, sillä pelkäsi asiaan liittyviä riskejä. Hän jakoi huolenaiheensa miehelleen ja pyysi myös sielunhoidossa neuvoa, miten hänen tulisi asiaan suhtautua. Häntä kehoitettiin peloistaan huolimatta alamaisuuteen miehelleen ja tukemaan tämän uutta yritystä, meni se sitten syteen tai saveen. Niin hän myös teki.

Aluksi yritys näytti lähtevän hyvin käyntiin, mutta noin puolen vuoden kuluttua Tooru lainasi yhtiökumppanilleen pankkileimasintaan ja pankkikirjaansa tiettyjen paperiasioiden hoitamiseksi. Saatuaan ne takaisin hän huomasi, että yhtiökumppani oli vienyt suuren summan rahaa hänen tililtään. Kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppanien syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä. Perustettu yritys kaatui siihen ja mies joutui "tyhjän päälle". Hän vietti useita unettomia öitä. Tuli sitten sunnuntai ja hänen vaimonsa ilmoitti lähtevänsä kirkkoon jumalanpalvelukseen. Yllättäen mies ensi kertaa sanoi: "Minä lähdän mukaan". Hän oli vihdoin tajunnut, ettei hän kyennyt raivaamaan itselleen omaa tietä eteenpäin. Jumalanpalveluksessa hän rukoili: "Herra tule sinä minun hallitsijakseni."

Yllätyksekseen hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Maanantaiaamuna soi puhelin. Hänen entinen esimiehensä pyysi häntä tulemaan takaisin entiseen työpaikkaansa ja kaiken lisäksi hän sai vielä heti kättelyssä ylennyksen. Herran käsiin jäätyään Tooru huomasi, että Herra kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Suurena apuna tässä kaikessa oli ollut se, että vaimo oli kaiken aikaa tukenut miestänsä, vaikka oli tajunnut, että mies oli tehnyt väärän ratkaisun.

Tooru alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan sana alkoi muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle tavasten valtakunnan lapsena. Koben suuren maanjäristyksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi "vahingossa" tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäristys tuhosi pylväiden varaan rakennetun moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Vaimon pää – seurakunnan pää

...sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. (23-24)

Paavali toistaa Efesolaiskirjeessä Kristusta seurakunnan ylimpänä auktoriteettina eli päänä heti ensimmäisessä luvussa: *Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (1:22-23)* On huomattava, ettei Kristus itse ottanut tätä asemaa, vaan Isä Jumala asetti hänet siihen. Toisin sanoen Jeesus itse suostui alamaisuuteen Isälle ja se perusteella hänelle annettiin

täysi päätösvalta seurakuntaan nähden. Saman asian Paavali ilmaisi Korintin usko-ville näin: *Tahdon teidän kuitenkin tietävän, että Kristus on jokaisen miehen pää, mies on vaimon pää ja Jumala on Kristuksen pää.* (1. Kor. 11:3)

Miehen toimimista vaimon päänä ei siis milloinkaan saa erottaa siitä, että Kristus toimii miehen päänä. Miehellä on oikeaa auktoriteettia vaimoonsa nähden vain sikä-
li, kuin hän itse on alamainen Kristukselle. Niin kauan kuin mies kuvittelee omaa-
vansa riippumattoman vallan vaimoonsa, hän on ylpeyden ja synnin vallassa. Vasta
taivuttamalla tahtonsa Jeesuksen tahtoon, mies voi kantaa pään vastuuta vaimoon-
sa nähden. Yksittäisissä ratkaisuissa se merkitsee sitä, että miehen on aina ensin
kysyttävä Herran tahtoa ja vasta sille alistettuna hänen tulee harjoittaa arvovalta-
asemaansa vaimoonsa nähden.

...oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. (23)

Päänä eli auktoriteettina olemista ei voi eikä saa erottaa siitä, että Jeesus Kristus on
myös seurakuntansa eli oman ruumiinsa Vapahtaja. Herran auktoriteetin harjoittami-
nen kohdistuu Hänen omistamaansa pelastettujen laumaan. Vastaavasti miehellä ei
ole pään eli auktoriteetin asemaa muuta kuin häneen omistussuhteessa olevaan,
siis omaan vaimoon, jonka vapahtajaksi mies on myös sitoutunut. Äärimmillään se
merkitsee sitä, että miehen on oltava valmis kuolemaan pelastaakseen vaimonsa
hengen. Esimerkiksi lähtiessään sotaan puolustamaan maataan vihollista vastaan
mies tekee sen ajatellen vaimoan ja perhettä.

Mies vaimon vapahtaja

Vaimon vapahtajana toimimisen malliksi Paavali antaa miehelle sen, miten Kristus
ei vain kuollut seurakunnan puolesta, vaan toimii niin, että seurakunta muuttuisi py-
häksi:

*Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi it-
sensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten,
sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai
muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman.* (25-27)

Miehellä ei siis ole oikeutta toimia vaimonsa päänä eli auktoriteettina, ellei hän sa-
malla suostu olemaan hänen vapahtajansa siinä merkityksessä, että hän käytännön
elämässä osoittaa sellaista rakkautta, että vaimo pääsee kasvamaan hengellisesti.
Jeesus kuoli miehen syntien puolesta, vaimon vapahtajan miehen taas tulee itse
syntinsä Herralta anteeksi saaneena antaa runsaasti vaimolle anteeksi tämän puut-
teet ja lankeemukset. Edelleen miehen tulee huolehtia siitä, että vaimo saa myös
hengellistä ravintoa Jumalan sanan ja seurakuntayhteyden kautta. Hänen tulee kai-
kin tavoin helpottaa vaimoan vaeltamaan Jumalan tahdossa huolehtimalla tämän
ajallisista, seksuaalisista ja hengellisistä tarpeistaan.

Vain rakastamalla vaimoan kuin omaa ruumistaan mies voi saada haltuunsa pään
eli auktoriteetin aseman:

Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoan niin kuin omaa ruumistaan.

Vaimon rakastaminen

*Joka rakastaa vaimoan, rakastaa itseään. Eihän kukaan ole koskaan vihannut
omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa,
sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä.* (28-30)

Raamatusta ei löydy itsensä rakastamiseen kehotusta, ainoastaan tämä toteamus, että rakastaessaan vaimoaan, mies rakastaa itseään. Jokainen ihminen on saanut Herralta ruumiinsa, joka ei siksi ole hänen omansa vaan Herran. Siksi ruumiin tarpeista kuten ravinnosta, liikunnasta ja terveydestä tulee pitää huolta. Niin tehdesämme pidämme huolta Herran omaisuudesta ja viimeisellä tuomiolla olemme myös vastuussa siitä, miten sen teimme. Nyt Paavali osoittaa, että avioliitto on niin syvä suhde puolison kanssa, että miehen ruumis ei ole hänen omansa vaan vaimon ja vaimon ruumis on miehen. He ovat yksi ihminen vaikka kahtena persoonana. Heidät luotiin Jumalan kuvaksi yhdessä, sillä heidän suhteensa kuvaa myös Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen eri persoonien välistä yhteyttä yhtenä Jumalan.

Syntiinlankeemuksen jälkeen avioliitto turmeltui niin kuin kaikki muukin meissä. Voidakseen täyttää alkuperäisen tehtävänsä Jumalan kuvana ihmisen on päästävä Kristuksen verellä hankitun syntien anteeksiantamuksen ja elämän uudistuksen kautta Kristuksen ruumiin eli seurakunnan yhteyteen. Vain siten tulee mahdolliseksi aito alamaisuus ja todellinen rakkaus.

Avioliiton ykseys

Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. (31)

Avioliitto alkaa siitä, että mies ja nainen julkisesti irtautuvat omista vanhemmistaan. Se edellyttää tietenkin sitä, että molemmat ovat kasvaneet aikuisiksi, jotka eivät ole enää taloudellisesti, henkisesti eivätkä hengellisesti riippuvaisia vanhemmistaan. Jos jommallakummalla tai molemmilla jää "napanuora" edelleen kiinni vanhempiinsa, avioliitosta ei tule puuttumaan ongelmia. Liittyminen toinen toisiinsa niin hengellisesti, henkisesti kuin fyysisesti on pitkä koko elämän kestävä tapahtumasarja, jossa heistä tulee yksi liha, yksi ihminen. Kysymys on sellaisesta toisen tuntemisesta, joka voi tapahtua vain omistussuhteessa toinen toisiinsa. Jotta tämä voisi tapahtua, uskovat aloittavat avioliittonsa Jumalan pyhien kasvojen edessä julkisella valalla.

Kristillistä avioliittoa ei voida elää erossa Kristuksesta ja Hänen ruumiistaan seurakunnasta, sillä avioliitto ei pysy kunnossa, ellei Kristuksen sovitusveri pääse jatkuvasti puhdistamaan puolisoita heidän synneistään ja Pyhän Hengen pyhittävä työ pääse vaikuttamaan muutosta molempien puolisoitten elämässä. Silloin avioliiton tarkoitus kuvana Jumalan persoonien yhteydestä voi alkaa toteutua.

Salaisuus

Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. (32)

Paavali käyttää sanaa "salaisuus (mystêrion)" useilla eri tavoilla. Se kuvaa sitä ikuisen Jumalan salaisuutta, että kaikki saavat perinnöksi pelastuksen Kristuksen kautta ja että pakanatkin kuuluvat tähän joukkoon (1:9; 3:3-9; 6:19). Monikossa käytettynä sana kuvaa jumalallisia totuuksia yleensä (1. Kor 4:1; 13:2). Yksikössä se tarkoittaa erityisen syvällisiä jumalallisen suunnitelman totuuksia, jotka on nyt ilmoitettu evankeliumin sanassa (Room 11:25; 1. Kor 15:51). Nyt sanaa käytetään tässä kolmannessa merkityksessä.

Elämme ilmoitetun salaisuuden todellisuudessa turvatessamme Vapahtajaan. Kuitenkin se on salattu niiltä, jotka eivät käänny ja tee parannusta synneistään. Edelleen se on salaisuus siinä merkityksessä, että pelastus ja Kristuksen ja seurakunnan yhteys tulee täydelliseksi Jeesuksen toisessa tulemisessa ja silloin saamme kokea ja nähdä suunnattomasti enemmän kuin nyt, vaikka pelastuksen ja seurakunnan olemus Kristuksessa on jo nyt todellisuutta.

Yhteenveto

Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoaan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestänsä.(33)

Paavali tiivistää nyt jakson. Vaikka Kristuksen ja seurakunnan suhde ja myös avioliitto sisältävät syvän salaisuuden, jota emme täysin vielä nyt ymmärrä, meidän tulee ottaa pelkkä kirjaimellinen merkitys ja tehdä siitä johtopäätökset: Rakastakoon kukin mies vaimoaan niin kuin itseään, sellaisella vilpittömällä ja ainutlaatuisella kiintymyksellä, jota hän tuntee itseään kohtaan.

Vaimon kunnioitus miestänsä kohtaan koostuu taas rakkaudesta ja arvostuksesta, jotka herättävät halun miellyttää puolisoa, ja pelosta, joka herättää varovaisuuden, ettei loukkaisi toista. Se, että vaimo tällä tavoin kunnioittaa miestänsä, on Jumalan tahto aivan niin kuin miehen tehtävä rakastaa vaimoaankin.

Ken Nakamuran pitkä odotus pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnäolevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveisinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Avioiduttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin

siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaoilta:

- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minuasekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnelllessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansaakaan. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:

- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?"

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään

tyytytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.

- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenlaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkailaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?

Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.

- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.

Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misao edelleen sairausvuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso i edessäni.

Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:

- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Entä sinä?

Heijastaako sinun avioliittosi Kristuksen ja seurakunnan rakkaussuhdetta? Onko sinun helppo olla alamainen miehellesi, jos olet naimisissa? Entä onko sinun helppo rakastaa vaimoasi, jos olet naimisissa? Naisen on varmaankin helppo olla alamainen rakastavalle puolisolle ja miehen on helppo rakastaa vaimoa, joka kunnioittaa häntä. Mutta molemmille se on vaikeaa arjen moninaisten haasteiden keskellä joutuessa itsekkydestämme ja ylpeydestämme. Voidaksemme rakastaa ja kunnioittaa tarvitsemme päivittäin uutta Jeesuksen veren puhdistusta omalletunnollemme. Tarvitsemme yhä uutta Pyhän Hengen täyteyttä, jotta Hänestä vuotaisi meihin uutta voimaa nähdä toisemme Jumalan kuviksi luotuin ja Herraa vasten eläviksi Jumalan lapsiksi. Tarvitsemme tähän jatkuvaa seurakuntayhteyttä, jossa Kristus saa palvella meitä sanallaan ja ehtoollisen lahjalla.